

Woord vooraf

Het in de preambule omschreven streven naar contact met de maatschappij heeft door de feiten van het afgelopen jaar op ironische wijze een totaal andere betekenis gekregen. Van wenselijk werd het noodzakelijk. Nu huren wij ruimten van een organisatie die wijzelf voor een deel in het leven geroepen hebben, maar die ook voldoet aan de eisen welke de maatschappij aan een dergelijk iets stelt. Zal ook niet de vereniging zelf hierdoor veranderen? Hoe zullen de toekomstige quaestoren zijn en hoe de toekomstige wanbetalers? Zullen deze laatsten niet onze nieuwe heiligen zijn, protesterend tegen een te mooi gebouw, een te regelmatig opgebrachte huur, een verburgerlijkte vereniging?

Ik geloof dat wij nu pas goed de kans hebben de houdbaarheid van ons nonconformisme te bewijzen. Nu wij een huis hebben dat meer lijkt op de huizen van andere verenigingen, nu wij meer verplichtingen krijgen en meer comfort, nu zal het ons gemakkelijker vallen juist onze innerlijke bestaansredenen te handhaven, zoals die, nog altijd, is neergelegd in de preambule en zich in de praktijk manifesteert in onze wijze de kennismakers te ontvangen, afwezigheid van hiërarchisch verschil tussen de jaren, ons streven naar democratie (feitelijk houdt het laatste het voorgaande in), enz. Laten wij het komend jaar pogen over deze zaken onze ernst te bewaren.

R.E. Künzel

S.S.O. h.t. praeses